

Rm 8,1-17.

Olvastam egy történetet egy őrnagyról, aki szerencsejátékon sok pénzt veszített, nagy adósságot halmozott fel. Elkeseredve ült a helyőrség kaszárnyájában, az asztalon a nagy összegű csekk a tartozása, mellette a revolvere. Nagy tanácsstalanságában ráírta a csekkre: ki fogja ezt kifizetni? A tartozás és tanácsstalanság súlya alatt elaludt. A cár akkor tett látogatást Szentpéterváron, betévedt az őrnagy szobájába. Mindent megértett. Vette a csekket és ráírta: én minden oroszok cánya II. Miklós, s mellé tette az összeg ellenértékét.

A mi Istentől elszakadt életünkben is ott van egy kifizetetlen csekk, a bűn, melyet mi nem tudunk rendezni, melynek súlyára, ha ráébredünk, csak összeroskadni tudunk alatta. A mi életünk csekkjére egyedül Jézus tudja ráírni, RENDEZVE, ki van fizetve. Jézus a Golgotán, halála árán rendezte valamennyiünk adósságát. Természetesen a számlánk kiegyenlítését el kell fogadjuk tőle, rá kell ébrednünk életünkre tekintve, hogy adós vagyok, hogy a bűn miatt van egy nagy adóssága, rendezetlensége az életemnek. Háromtípusú ember van, az egyik, aki nem vesz tudomást adós voltáról, aki mindig a szemetesbe dobja az élete adósságáról szóló csekket, és azt mondja: ez nem igaz, ez hamis csekk, nincs nekem semmi adósságom. Rossz a címzett, a feladó pedig nem is létezik. Ő az ateista, aki nem akar tudomást venni semmiféle lehetőséget adó és számon kérő Istenről.

A másik típusú ember rájön, hogy tényleg az ő nevére van kiállítva a csekk, ténylegesen átérzi adós voltát, de úgy gondolja, ő majd rendezi, ő ki tudja egyenlíteni az adósságát. Ez a típus aztán hamis vallásos cselekedetekkel akarja kiegyenlíteni számláját, kifizetni adósságát. Ő az, aki mindig és mindenkor hisz Istenben, sőt ünnepekkor templomba is elmegy, megkeresztelteti a gyermekét, sőt „le is konfirmáltatja”. Egyszóval csupa jó cselekedet. Isten és emberismeretből viszont megbukna a vizsgán. Mert saját valódi nyomorúságáról és Isten valós elvárásairól nem tud, s nem is akar tudni semmit.

A harmadik típus, aki valóságosan átérzi bűnös állapotát, adós voltát, és aki felteszi élete döntő kérdését: ki fogja ezt kifizetni? Majd meghallja Jézus válaszát: Én rendeztem mindent. Ez a típus rájön, hogy saját erejéből nem tudja rendezni Isten felé adósságát, és örömmel és hálaadással veszi Jézus helyettes áldozatát.

Akkor történhet meg az újjászületés az életemben, ha ez a kérdés: Ki fogja ezt kifizetni? - az én személyes kérdésem lesz. Az apostol ma arra tanít bennünket, hogy miről lehet felismerni, hogy az újjászületett ember jó úton, a megszentelődés útján halad.

Először arról, hogy a Lélek vezetése alatt él.

A test vezetése alól élete átkerül a Lélek vezetése alá, melynek jele, hogy milyen pontok mentén tájékozódik. A test vezetése alatt élő ember az érzések, míg a lélek vezetése alatt élő ember az értékek mentén tájékozódik.

Aki a test vezetése alatt él azt az embert az érzelmi irányítják, jól avagy rosszul érzem-e magam. Az ilyen ember úgy gondolkodik, hogy ahol kellemes érzések töltenek el, ott lehorgonyozok, de mihelyt elmúlik ez a jó érzés, nehézségek jönnek, fáradni kell, netán szenvedést hordozni, gyorsan felszedi a horgony és tovább áll. Legyen ez család, házasság, munkahely, iskola, gyülekezet... Abból is látszik, hogy az emberek nagy része az érzések mentén tájékozódik, hogy csődben van magán és közösségi élete.

A lélek vezetése alatt élő ember nem a labilis és oly sokszor a rossz irányt mutató érzelmi, hanem az értékek mentén tájékozódik. Érték a család, testvér, házasság, gyermek, hivatás, gyülekezet...

A lélek vezetése alatt élő ember erőssé válik arra, hogy a bűnt megöldökölje, látást kap, hogy felismerje és erőt kap, hogy nemet mondjon rá.

A bűn olyan az életünkben, mint a dudva, mindig nő és utat akar törni maga számára és megfojtja, elnyomja azt, ami hasznos, aminek értéke van. Természetesen állandóan dolgozni kell azon, hogy ne burjánozzon el.

Sokszor nem könnyű eligazodni az érzések és értékek birodalmában, mert az ember itt a földön e kettő erőtere közt él. Nekünk nem e kettő közt kell választanunk, mert ha a Lélek vezetése alatt vagyunk, akkor Ő kivet bennünket a test a bűn, a halál világából és áthelyez a Lélek világába. Ettől kezdve már nem vagyunk adósai a testnek. Az, hogy nem vagyunk adósai testnek, nem jelenti, hogy innentől kezdve adósai vagyunk Istennek. Nem arról van szó, hogy a bűn szolgaságából átkerülünk az Isten szolgaságába, ha a Lélek vezetése alatt élünk. A Lélek vezetése alatti élet nem szolgai adósság, nem kötelesség. Nem a megszentelődés útján haladok, ha úgy gondolom, hogy köteles vagyok ezt vagy azt megtenni Istennek, mert csak idő kérdése, hogy az ember mikor fárad bele a kötelességek teljesítésébe. A kötelességek mögött ott van a teljesítménykényszer, hogy elérjek vagy megnyerjek valamit. A megszentelődés útján haladó újjászületett embernek nem kell elérnie vagy megnyernie semmit, hiszen Jézus által már mindent elért és megnyert. A megszentelődés útja nem a kötelesség, hanem az elkötelezettség útja.

Az elkötelezettségben ott van, hogy elfogadom a vezetettséget, mint gyermek, sőt örömmel fogadom, hogy van, aki utat mutat, segít eligazodni, de egyben jelen van a fiúi szabadság. A felnőtt érett fiúi szabadságról van szó, aki már képes élni a felnőtt családtagnak járó kiváltságokkal. Aminek következménye, hogy **az ember átkerül a félelem világából a bizalom világába.**

Minden félelemben ott van a bizalmatlanság, és minden bizalmatlanság velejárója a félelem, hiszen a szolgai lelkület legfőbb jellemzője a félelem. A szolgai lélek csak a korlátokat látja, és nem veszi észre a korlátokban a védelmet. A vallásos embert az újjászületett, megszentelődés útján haladó embertől az különbözteti meg, hogy a vallásos nem felszabadul a bűn terhe alól, hanem állandóan fél attól, hogy mikor vétkezik.

Annak, hogy a félelmet felváltja a bizalom, és mint fiak Krisztusban vagyunk, van egy ismertetőjegye, szívből tudom mondani, ABBA ATYA. Az abbá szó egy arámi kifejezés görög átírása, melynek eredeti jelentése édesapa, apuka. Akkor elmélyült az apa gyermek kapcsolat, ha tudom és átérzem, hogy az apa segít, őrá számíthatok, ő az, aki feltétel nélkül szeret.

Mikor Atyámmá lesz Isten, mikor nem csak a számmal, de teljes valómmal így szólítom meg, akkor a megszólításomban benn van a fiú merészsége, szabad így szólítanom a nagy és hatalmas Istent. Továbbá benne van ebben a megszólításban a gyermek bizalma, kérhetek tőle bármit, mindent elé vihetek, de benne van a felnőttiség öröme, boldog vagyok, hogy övé lehetek

Az apostol ezt úgy tanítja, hogy a fiúság lelkét kapjuk. A fiúság lelkét kapni azt jelenti, hogy fiává lenni. Fiává fogad bennünket, adoptál az Isten.

Az újjászületett a megszentelődés útján haladó ember Isten örökbefogadott fia lesz. Az újszövetségi időkben az örökbefogadott fiak ugyanazokat a kiváltságokat élvezték, mint a természetes fiak.

A gyermekséghez a fiúi létehez hozzátartozik, hogy az újjászületett, a megszentelődés útján haladó emberben nincs kételkedés, hanem bizonyossága van arra nézve, hogy olyan mély családi kapcsolatba kerültem Istennel, hogy enyém az örökség is. Azt mondja az apostol, ha gyermekek vagytok, akkor örökösök is.

Mennyi mindenre képesek az emberek, hogy örökséghez jussanak a földi életünkben. Pl. életre szólóan összevesznek, krimikben olykor még meg is gyilkolják az örökhagyót... Mindenki tudja a földi életében, hogy milyen örökségre számíthat a szülőktől. Gyakran veszi számba az ember, hogy innen egy lakás, onnan egy fél ház, amonnan egyharmad nyaraló... De van még egy örökségünk, ami nem nagyon jut eszünkbe. Erről az örökségünkről nagyon el tudunk feledkezni. Pedig a szüleink ránk hagyják ezt is. Szülői örökségünk a bűn és a halál.

Isten másféle örökséget készít Jézusban a gyermekeivé fogadott embereknek. Vajon tudjuk-e, hogy Isten milyen gazdag örökséget készített el Jézus által valamennyiünknek. Érdekel-e bennünket, hogy nemcsak múlandó, földi élethez kötő örökségünk van?

A test öröksége, hogy a halál jegyében élek. Az újjászületett ember öröksége a Krisztus öröksége, a Fiú öröksége. Az én örökségem záloga Krisztus öröksége. Mi ez? A halál feletti diadal az örök élet. Ami elveszett az Édenben, most örökségként visszakapom, mely nemcsak új életviszonyt jelent, hanem új életet. Az újjászületett ember öröksége, hogy Krisztussal megajándékozottan, Krisztushoz kötötten élheti az életét már itt a földön, mely élet már nem adósság terhe alatt lévő élet, nem félelem fogságában élő élet, mely élet már túllát ezen a földi dimenzión. Meglátja a terhek, fájdalmak, próbatételek között Isten dicsőségét, mely bátorságot, merészséget ad a mindennapokhoz és megvilágítja a mennyei célt, mely felé halad az életünk, mert tudja, hogy örökélete van.

A mai tanítás buzdítson arra, hogy feltegy a kérdéseket önmagadnak, önmagad életére nézve.

Tiéd-e már ez az örökség? Jézus testvére vagy-e már? Egyáltalán erre vágyakozol-e? Ámen

1. Az apostol életünk milyen állapotát hangsúlyozza?
 2. Miről jön rá az újjászületett ember, hogy a megszentelődés útján halad-e?
 3. A fiúi szabadságnak milyen következménye van?
 4. Milyen örökségünk van Krisztus által?
- a) Hogyan döbbsz rá adós voltodra? Feltetted-e már a nagy kérdést: Ki fogja ezt kifizetni?
 - b) Nehézséget okoz-e, hogy ne az érzések, hanem az értékek mentén tájékozódj? Életed melyik területén nehéz az értékek mentén tájékozódnod?
 - c) A félelem vagy a bizalom erősebb-e az életedben. Vannak-e olyan félelmeid, melyek megkötöznek? Hogyan szabadulhatsz meg ezektől a félelmeidtől?
 - d) Vigasztalást jelent-e számodra a mennyei örökség tudata?